

KOMPENDIUM SZKOLEŃ REALIZOWANYCH PRZEZ STOWARZYSZENIE KORONA PÓŁNOCNEGO KRAKOWA
w ramach projektu:

Multimedialne Centrum Edukacji Lokalnej

Wstęp

Cel projektu: Promocja działań edukacyjnych na obszarach wiejskich pozwalających zdobyć lub rozwinąć umiejętności zawodowe i intelektualne mieszkańców, rozwijać pasje i zainteresowania, promować dorobek kulturowy obszaru.

Celem projektu jest również zwiększenie potencjału edukacyjnego obszarów wiejskich poprzez podnoszenie jakości i dostępności kształcenia dzięki wykorzystaniu nowoczesnych technologii.

Do zadań projektu należy ułatwienie indywidualnego dostępu na narzędzi pozwalających na podnoszenie kompetencji i rozwój zainteresowań, a także wspieranie integracji mieszkańców obszarów wiejskich z różnych województw w Polsce.

Grupa docelowa:

- Społeczność lokalna, lokalni liderzy, organizacje pozarządowe, przedsiębiorcy, gospodarstwa agroturystyczne i ekologiczne, rodziny rolników, osoby bezrobotne, jednostki kultury, parafie, mieszkańcy obszarów LGD bez względu na wiek, dzieci i młodzież wiejska

SPIIS TREŚCI

■	PRODUKT LOKALNY – SZANSE I WYZWANIA	1
■	TRADYCJE LOKALNE – rekonstrukcja, promocja, edukacja	4
■	ORKIESTRA DĘTA LOKALNĄ MARKĄ (sposoby pozyskiwania funduszy na rzecz orkiestr dętych)	11
■	WARSZTATY EDUKACJI GLOBALNEJ	14
■	ODKRYWANIE TAJEMNIC OKOLICY – QUESTING	18
■	EKOMUZEUM – żywa kolekcja naturalnego i kulturowego dziedzictwa	20
■	KREOWANIE MARKI LOKALNEJ POPRZECZ TWORZENIE GIER PLANSZOWYCH	29
■	WSPÓŁPRACA MODELOWA – warsztaty budowania partnerstwa na rzecz rozwoju obszarów wiejskich	33
■	DIGITALIZACJA ŹRÓDEŁ HISTORII LOKALNEJ I EDUKACJI HISTORYCZNEJ	37
■	SZKOLENIE Z OBSŁUGI KOMPUTERA – MS POWERPOINT	44
■	WARSZTAT PRACY HISTORYKA – badacza historii lokalnej	50
■	OJCZYZNY BLIŻSZE Warsztaty z dziedzictwa kulturowego poświęcone digitalizacji źródeł do historii lokalnej i edukacji historycznej.	53
■	TRADYCJE LOKALNE – rekonstrukcja, promocja, edukacja.	61
■	TWORZENIE I DZIAŁALNOŚĆ ORGANIZACJI POZARZĄDOWEJ, PODSTAWY PRAWNE.	65
■	KILKA SŁÓW O STOWARZYSZENIU	68

SZKOLENIE 13:

TRADYCJE LOKALNE - REKONSTRUKCJA, PROMOCJA, EDUKACJA

OPRACOWANIE: MAŁGORZATA KMITA FUGIEL

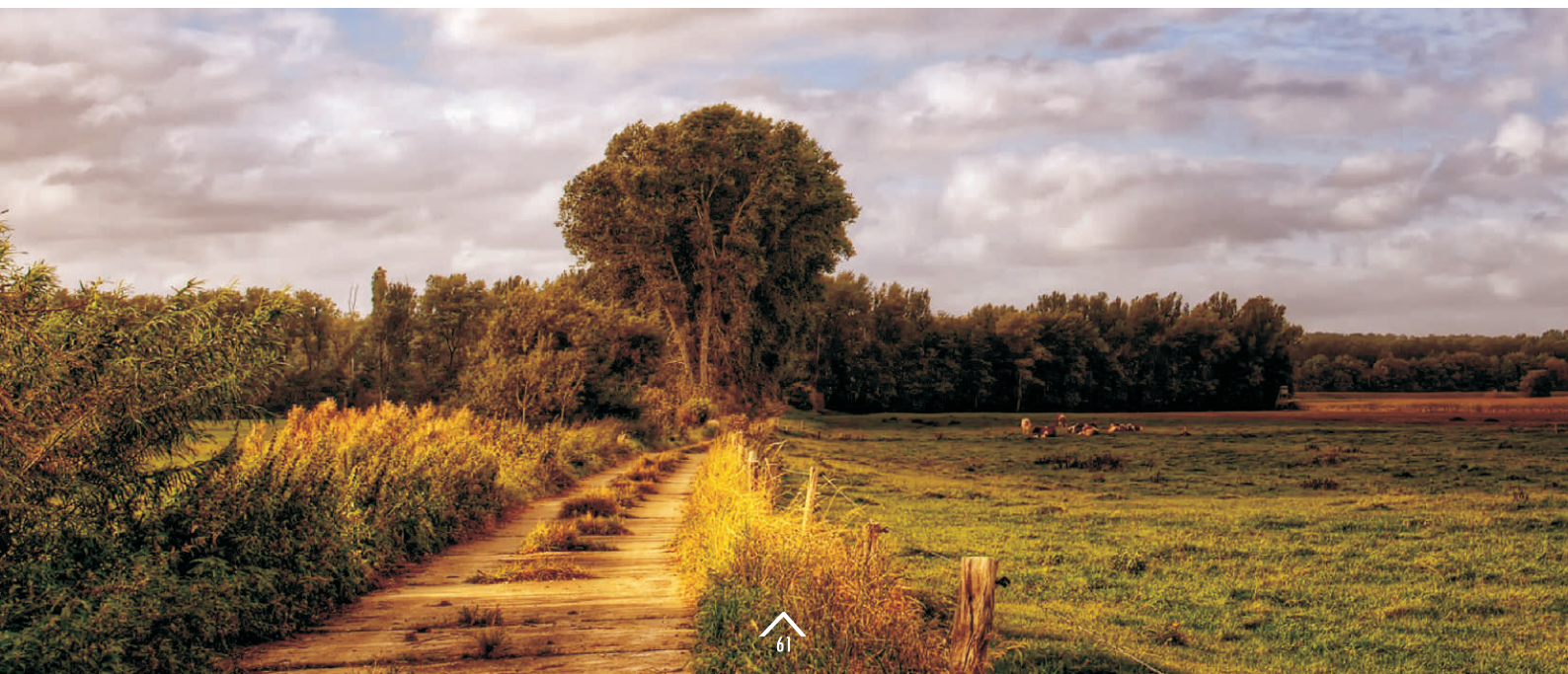
Potencjał kulturowy i historyczny obszaru Stowarzyszenie Korona Północnego Krakowa i przykłady dobrych praktyk w zakresie wykorzystania tego potencjału.

Dziedzictwo kulturowe to zasób rzeczy nieruchomych i ruchomych wraz ze związanymi z nim wartościami duchowymi, zjawiskami historycznymi i obyczajowymi, uznawany za godny ochrony dla dobra społeczeństwa i jego rozwoju oraz przekazania następnym pokoleniom z uwagi na zrozumiałe i akceptowane wartości historyczne, patriotyczne, religijne, naukowe i artystyczne, mające znaczenie dla tożsamości i ciągłości rozwoju społecznego i kulturalnego, dowodzenia prawd i upamiętniania wydarzeń historycznych, kultywowania wspólnoty cywilizacyjnej i poczucia piękna.

Bardzo ważną częścią dziedzictwa oprócz zabytków, dzieł sztuki i kolekcji cennych eksponatów jest także tradycja, żywe niematerialne przejawy kultury

odziedziczone po przodkach i przekazywane kolejnym pokoleniom, czyli:

- tradycje i przekazy ustne, między innymi bajki, przysłowia, pieśni, oracje, opowieści wspomnieniowe i wierzeniowe, historie, przemowy, lamenty pogrzebowe, zawołania pasterskie i handlowe, w tym język jako nośnik niematerialnego dziedzictwa kulturowego;
- sztuki, widowiska i tradycje muzyczne w tym: wokalne, instrumentalne i taneczne, widowiska religijne, karnawałowe i doroczne;
- praktyki społeczno-kulturowe takie jak zwyczaje, rytuały i obrzędy doroczne, sytuacyjne i rodzinne, chrzciny, wesela, pogrzeby, ceremonie lokalne i środowiskowe, zwyczaje odpustowe i pielgrzymki,

gry i zabawy, folklor dziecięcy, sposoby świętowania, praktyki służące nawiązywaniu kontaktów międzyludzkich, sposoby składania życzeń, tradycyjne wyobrażenia o wszechświecie - na przykład meteorologia ludowa;

- wiedza i praktyki dotyczące przyrody i wszechświata; tradycyjne sposoby leczenia; zamawiania miłosne i medyczne;
- wiedza i umiejętności związane z rzemiosłem tradycyjnym.
- Wszystko to i wiele innych, niewymienionych tu zjawisk w całym ich bogactwie i różnorodności określamy jednym terminem - **niematerialne dziedzictwo kulturowe**.

W najprostszym ujęciu niematerialne dziedzictwo kulturowe to wszystkie przekazane nam przez przodków nieuchwytnie przejawy tego, co tworzy naszą grupową, narodową, etniczną, bądź religijną tożsamość. Wzmacnia poczucie przynależności do społeczności lokalnej czy też narodowej, innymi słowy określa nasze miejsce w świecie.

Są to więc odziedziczone po przeszłych pokoleniach praktyki, wiedza, wyobrażenia, idee i wartości, umiejętności, przekazy, ale też związane z nimi artefakty, przedmioty czy też miejsca. Jako depozytariusze tego dziedzictwa, jesteśmy za nie odpowiedzialni; to od nas zależy, czy zostanie ono przekazane następnym pokoleniom.

Niematerialne dziedzictwo kulturowe, choć kruche, jest niezmiernie istotne w procesie kształtowania tożsamości każdej grupy społecznej i jednostki. Przetrawanie dziedzictwa niematerialnego w jego wielkim bogactwie jest warunkiem utrzymania różnorodności kulturowej w obliczu postępującej globalizacji. Zjawiska niematerialnego dziedzictwa kulturowego ewoluują w odpowiedzi na zmieniające się otoczenie, stanowiąc ogniwo łączące naszą teraźniejszość z przeszłością naszych przodków i przyszłością naszych dzieci. Tak długo jak w żywych, zmieniających się przejawach dziedzictwa niematerialnego pozostanie ten sam rdzeń znaczeniowy kodujący nasz system wartości, tak długo przetrwa nasza tożsamość.

W gminach wchodzących w skład Korony Północnego Krakowa najbardziej charakterystycznym przejawem niematerialnego dziedzictwa kulturowego są dwa zwyczaje obrzędowe związane z kalendarzem świąt chrześcijańskich. Typowy dla tego terenu unikalny zwyczaj pucheroków związany ze Świątami Wielkanocnymi, sięgający swymi korzeniami XVII-wieku – kultywowany bez przerw jedynie na terenie gminy

Zielonki - i zwyczaj kolędniczy Herodów - charakterystyczny dla całego powiatu krakowskiego.

Chodzenie po pucherokach wywodzi się od staropolskiego zwyczaju recytowania pod krakowskimi kościołami zabawnych rymowanych tekstów przez żaków, który po wprowadzeniu zakazu tych praktyk przez kurię biskupią w 1780 r. przeniósł się do okolicznych wsi. Ubodzy żacy tworzyli rymowane śmieszne, a czasem i sprośne, oracje i wygłaszali je w przyodziani w zabawne stroje chodząc od domu do domu, by uzyskać od bogatych gospodyń przychylność, a za czym idzie wiktuały na święta. Jeszcze przed I wojną światową zwyczaj znany był w ponad 50 podkrakowskich wsiach, dziś pozostaje kultywowany jedynie we wsiach gminy Zielonki w Niedzielę Palmową. Charakterystyczny jest strój pucheroka – to wysoka szpiczasta czapka, niegdyś wykonana ze słomy, dziś z wielobarwnej bibuły, oraz futrzana kamizelka przepasana powróżkami na krzyż; w rękach laska do wystukiwania rytmu i koszyk - na dary od gospodyń; twarz powinna być umazana sadzą w miejscu, gdzie u chłopców z czasem pojawi się zarost. Pieczę nad zwyczajem sprawuje Centrum Kultury, Promocji i Rekreacji w Zielonkach corocznie w Niedzielę Palmową organizując Przegląd Pucheroków w Bibicach, uprzednio zachęcając nauczycieli i dzieci do udziału w nim – tak że można każdego obejrzyć roku ok. 60-90 występujących na scenie pucheroków - głoszących tradycyjne oracje i ubranych zgodnie ze zwyczajem. Ogląda to licznie zgromadzona publiczność, często nawet z odległych stron naszego kraju. Oczywiście dzieci wcześniej, chodzą po domach, jak zwyczaj każe (za co żacy niegdyś żacy otrzymywali głównie jajka i spyrkę), a dzieciaki dziś słodkości i pieniądze. Warto tu podkreślić nazwisko Henryka Banasia – miejscowego, bibickiego, regionalisty, autora wielu publikacji z historii wsi Bibice, założyciela i opiekuna Izby Bibickiej – jednego z pierwszych muzeów wiejskich, bez którego zaangażowania zwyczaj Pucheroków by nie zachował swej ciągłości.

Widowiska herodowe natomiast są formą kolędowania nawiązującą do historii biblijnych – Narodzenia Chrystusa – i wprowadzającą do obrzędu elementy teatru. Ich rodowód sięga średniowiecznych misterii religijnych odgrywanych z okazji świąt w kościołach, do Polski trafiły przed wiekiem XIII. Kościół zakazywał tych widowisk, co spowodowało wyjście przedstawień na place, ulice miast, wreszcie poza miasto. Zamiast duchownych organizowała je młodzież akademicka, rzemieślnicza. Dziś kolędowanie w formie „Herodów” składa się z przedstawiania akcji na dworze króla Heroda i ze śpiewania ludowych pastorałek. Kolędnicy wychodzą na wieś i chodzą po domach w pierwszy dzień

Świąt Bożego Narodzenia. Jest to grupa młodzieńców w bajecznie kolorowych strojach, której przewodzi król Herod, ubrany najokazalej, a do jego świty należą: marszałek, feldmarszałek, hetman, ułan i Turek, Żyd, śmierć i diabeł. Po przedstawieniu przebierańcy okoleńdowują wszystkich w domu - począwszy od gospodarza, a na małych dzieciach skończywszy. Za koleńdowanie oczywiście otrzymują datki pieniężne. Zwyczaj publicznie prezentowany jest w wielu odsłonach licznych grup z miejscowości powiatu krakowskiego, podczas Przeglądu Grup Kolędniczych Powiatu Krakowskiego organizowanego corocznie w Zielonkach przez Centrum Kultury, Promocji i Rekreacji w Zielonkach.

Na dziedzictwo kulturowe obszaru KPK składa się też twórczość artystów ludowych, w tym naiwnych, takich jak Katarzyna Gawłowa, malarka z Zielonek – jedna z najbardziej znanych obok Nikifora Krynickiego przedstawicielka naiwnego nurtu w polskim malarstwie. K. Gawłowa całe życie malowała na ścianach, piecu, nie ciesząc się uznaniem w lokalnym środowisku. Odkryta została, kiedy była już osobą wiekową, w 1973 r. przez krakowskiego artystę plastyka Mieczysława Górskiego i Jacka Łodzińskiego, którzy namówili ją do malowania na dykcie i tekturze. Jej niezwykle, pełne kolorów i radości obrazy nadal zachwycają i fascynują. Pełne są podkrakowskiego kolorytu: zwyczajów, obrzędów; drugim ulubionym tematem jej malarstwa była religia. Wernisaż prac artystki odbył się w krakowskim Muzeum Etnograficznym w 1977 r., gdy miała 81 lat. Uznano ją wówczas za wielki, samorodny, talent. Dziś jej prace są w kolekcjach i muzeach na całym świecie, Muzeum Etnograficzne w Krakowie posiada zbiór prawie 70 jej obrazów.

Potencjał kulturowy – materialny i niematerialny - gmin Korony Północnego Krakowa jest twórczo wykorzystywany także do promocji miejscowości i gmin. Na przykład w gminie Zielonki, poprzez takie działania jak: coroczna organizacja Powiatowego Przeglądu Grup Kolędniczych, Przeglądu Pucheroków, czy tematycznej wystawy prac Katarzyny Gawłowej w Zielonkach, wypożyczonych z Muzeum Etnograficznego z Krakowa, którą zwiedziło w ciągu miesiąca blisko tysiąc osób; czy wykonanie maskotki promocyjnej – lalki pucheroka przez Stowarzyszenie Rozwoju Gminy Zielonki, prowadzenie warsztatów poświęconych zwyczajowi Pucheroków – jako przykładu edukacji lokalnej.

Jako sztandarowy przykład, mający na celu popularyzację, promocję niematerialnego dziedzictwa terenu KPK, a także edukację kolejnych pokoleń można wymienić projekt **”Pucheroki i Herody – promocja podkrakowskich zwyczajów ludowych poprzez**

wytworzenie lalek i druk folderu oraz warsztaty dla uczniów” zrealizowany przez Stowarzyszenie Rozwoju Gminy Zielonki, dzięki pozyskaniu fundusze od samorządu województwa małopolskiego w ramach tzw. „małych projektów – działanie 413 „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” za pośrednictwem Lokalnej Grupy Działania Korona Północnego Krakowa. Projekt obejmował zaprojektowanie dwóch lalek – wykonanych ręcznie z naturalnych materiałów, przedstawiających postacie Pucheroka i Heroda w liczbie 300 sztuk, przygotowanie i druk folderu opisujących szczegółowo oba zwyczaje i ich historię oraz notki biograficzne osób, którym zawdzięczamy przetrwanie zwyczajów, jak również przekazanie produktów projektu do wszystkich muzeów etnograficznych w kraju oraz również przedstawicieli najważniejszych mediów, efektem czego było m.in. uwzględnienie zwyczajów w ekspozycjach tychże muzeów, jak i wzmianki w mediach, czyli promocja obu zwyczajów. Ogromny walor edukacyjny i popularyzatorski dla unikalnego zwyczaju pucheroków miało przeprowadzenie bezpłatnych, interaktywnych warsztatów dla dzieci ze szkół z terenu KPK, poświęconych zwyczajowi pucheroków. Wzięło w nich udział ponad 150 dzieci ze szkół gmin Zielonki, Michałowice i Wielka Wieś – z terenów, gdzie niegdyś zwyczaj był kultywowany. Warsztaty w ciekawy sposób pozwalały uczniom i nauczycielom poznać zwyczaj, nauczyć się oracji i wykonać własnoręcznie czapę pucheroka. Każdy uczestnik otrzymywał też folder o zwyczaju, a nauczyciel – do przyszłych zajęć z uczniami – również lalkę pucheroka. Projekt powstał w dziale promocji, informacji i współpracy Centrum Kultury w Zielonkach, pomysłodawczyniami były Małgorzata Kmita-Fugiel i Iwona Opałka. Podobne warsztaty przeprowadzone przez dział promocji, informacji i współpracy zorganizowano dla młodzieży ze szkół rolniczych z terenu Polski (województw lubelskiego, mazowieckiego i pomorskiego), wskutek współpracy z Centrum Doradztwa Rolniczego w ramach projektu „Wzmocnienie kompetencji kluczowych w zakresie inicjatywności i przedsiębiorczości wśród uczniów szkół rolniczych w Polsce – CEKIN”.

To tylko jedno z kilku kreatywnych sposobów wykorzystania dziedzictwa kulturalnego obszaru KPK w celach promocyjnych i edukacyjnych.

Przykładem dobrych praktyk w popularyzacji dziedzictwa historycznego terenów siedmiu podkrakowskich gmin są konferencje naukowe organizowane przez stowarzyszenie KPK.

I konferencja „Księgi metrykalne jako źródło do ochrony i promocji lokalnego dziedzictwa kulturowego i tożsamości historycznej mieszkańców. Księgi

metrykalne i inne źródła do historii lokalnej” odbyła się 8 kwietnia 2011 r. w CIS w Zielonkach przy współpracy z Instytutem Historii Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. Konferencję otworzył dr Mateusz Wyżga wykładem „Księgi metrykalne parafii podkrakowskich jako źródło do historii lokalnej. Digitalizacja – opracowanie – użytkowanie”. O staropolskich źródłach wiedzy na ten temat opowiedział prof. Zdzisław Noga, omówił najstarsze dokumenty, do których sięgają badacze szukając informacji o historii małych ojczyzn - Liber beneficiorum Jana Długosza, rachunki świętopietrza, księgi dochodów beneficjów diecezji krakowskiej, spisy królewskich wizytacji parafialnych. Prof. Józef Hampel przedstawił zagadnienia bliższe czasowo, kiedy to w XIX i XX wieku pojawia się obfitość źródeł i ich różnorodność, ks. Ryszard Honkisz, proboszcz parafii Więclawice Stare, wystąpienie poświęcił parafii znajdującej się na szlaku św. Jakuba, łączącym europejskie miejsca kultu tego patrona, Jarosław Sadowski, z-ca wójta gminy Michałowice, omówił przydatność informacji z ksiąg metrykalnych dla społeczności lokalnych; historię lokalnej społeczności prześledzono na przykładzie parafii Luborzyca - wykład wygłosił Jerzy Kozik ze Stowarzyszenia, a Mariusz Zieliński, kierownik Biblioteki Publicznej w Zielonkach, przedstawił działalność regionalistyczną biblioteki, Monika Wołek omówiła aspekt edukacji regionalnej we współczesnej w szkole.

II konferencja „Ocalić dziedzictwo kulturowe podkrakowskiej wsi”, odbyła się 31 maja 2012 w pałacu w Igołomi, poświęcona była dziedzictwu kulturowemu wsi podkrakowskiej. Warto dodać, że pomysłodawcą spotkań naukowych jest dr Mateusz Wyżga - pracownik naukowy uniwersytetu Pedagogicznego, co ciekawe do niedawna sołtys Dziekanowic w gminie Zielonki. Wśród prelegentów znaleźli się dr Krzysztof Tunia, kierownik Pracowni Archeologicznej Instytutu Archeologii i Etnografii PAN w Igołomii, który przedstawił „Zarys najstarszych dziejów obszaru gminy Igołomia-Wawrzeńczyce”, prof. Zdzisław Noga – dyrektor Instytutu Historii UP w Krakowie, który swojemu wystąpieniu nadał tytuł „Człowiek i środowisko”, prof. Jarzy Rajman – kierownik Historii Średniowiecznej Instytutu Historii UP referujący temat: „Średniowieczne sacrum. Nieprzemijające dziedzictwo”, prof. Bogusław Krasnowolski z Wydziału Sztuki UP w Krakowie mówił o dworach pod Krakowem. Owoce swych badań przedstawili też: dr Marcin Gadocha, który przybliżył zebranym tradycje piekarskie wsi podkrakowskiej, dr Mateusz Wyżga, opowiadający o cmentarzach wiejskich pod Krakowem w XVI-XVIII wieku i mgr Karolina Ślęzak, która zajęła się poszukiwaniami genealogicznymi w teorii w praktyce. Wśród

występujących nie zabrakło i tym razem osób związanych ze Stowarzyszeniem Korona Północnego Krakowa.

III Konferencja „Wielka historia puka do naszych drzwi” – Wieś podkrakowska wobec polskich powstań narodowych XVIII-XIX wieku”, odbyła się 24 maja 2013 roku w Centrum Kultury i Promocji Gminy Kocmyrzów - Luborzyca w Baranówce. Konferencji przewodniczył prof. dr hab. Jerzy Rajman – Kierownik Historii Średniowiecznej Instytutu Historii Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. Wśród prelegentów byli m. in. dr Mateusz Wyżga z Instytutu Historii Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie i 9 innych osób – przedstawiciele UP, UJ oraz gmin KPK – członkowie, historycy, regionaliści. Warto podkreślić, że w ślad za konferencjami zawsze idą poświęcone im wydawnictwa.

Kolejnym z ważnych działań, mających na celu ochronę dziedzictwa nie tylko kulturowego, niematerialnego, ale i historycznego gmin KPK są **liczne powstające na tym terenie publikacje w formie monografii gmin**. Jako pierwsza powstała monografia gmina Zielonki „W tej pięknej ziemi – gmina Zielonki od średniowiecza do czasów współczesnych”, autorstwa dr Mateusza Wyżgi, która ukazała się w roku 2009. W tym samym roku ukazała się podobna w charakterze publikacja dotycząca gminy Zabierzów, zawierająca artykuły autorstwa różnych osób, poświęcone tejże gminie. Aktualnie powstają monografie kilku gmin z terenu KPK, których przygotowanie i druk staje się możliwe również dzięki dofinansowaniu za pośrednictwem LGD KPK. Wśród nich są: opracowanie i druk monografii gminy Michałowice, przygotowanie i druk monografii gminy Igołomia - Wawrzeńczyce – Kulturowanie miejscowych tradycji i zwyczajów poprzez wydanie publikacji „Przy wielkiej drodze” gmina Igołomia-Wawrzeńczyce od wieków średnich do współczesności.

Na terenie działania Stowarzyszenie Korona Północnego Krakowa odnotować wiele przejawów troski o materialne i niematerialne dziedzictwo kulturowe siedmiu gmin wchodzących w skład stowarzyszenia (Igołomia-Wawrzeńczyce, Kocmyrzów-Luborzyca, Liszki, Michałowice, Wielka Wieś, Zabierzów, Zielonki). Wiele jest też nowatorskich projektów. Przejawiają się one podejmowaniem rozlicznych działań mających na celu prezentację w różnorodnej formie potencjału kulturowego terenu, edukację kolejnych pokoleń, promocję zwyczajów i bogatej historii tych, jakże ciekawych podkrakowskich terenów. Inicjatorami i współtwórcami wielu z nich są członkowie i sympatycy stowarzyszenia Korona Północnego Krakowa, co napawa nas szczególną dumą.

SZKOLENIE 14:

TWORZENIE I DZIAŁALNOŚĆ ORGANIZACJI POZARZĄDOWEJ. PODSTAWY PRAWNE

OPRACOWANIE: LESZEK LEŚNIAK

Materiały szkoleniowe zawierają treści podzielone na 5 tematycznych części.

Pierwszy temat odpowiada na pytanie jakie są powody łączenia się ludzi w organizacje społeczne?

Według badań ludzie zakładają stowarzyszenia przede wszystkim dlatego, że: w państwie demokratycznym wolność stowarzyszania się jest prawem każdego obywatela, a także dlatego, że ludzie chcą wspólnie zrealizować jakiś projekt, mają wspólne

zainteresowania, hobby łączy ich jakaś pasja, czy w końcu chcą mieć wpływ na to, co dzieje się w ich otoczeniu.

Ale także dlatego, że inicjator lub nieliczna grupa inicjatorów (2–5 osób) widzi/ą możliwości zaspokojenia własnych aspiracji „bycia kimś” uzyskania wpływu na innych, czy też zwyczajnie dla osiągnięcia korzyści materialnych.

Wiedza w polskim społeczeństwie na temat organizacji pozarządowych jest znaczna, w 2012 roku słyszeli o ich działaniach niemal wszyscy ankietowani (92%) – choćby za pośrednictwem znajomych czy w radiu lub telewizji.

Wiedza ta często jest jednak powierzchowna i dotyczy tylko niektórych działań, tych nagłaśnianych przez media.

Większość Polaków wie o działalności organizacji charytatywnych, duża część zna też organizacje ratownicze (GOPR, WOPR), ekologiczne czy związane z pomocą humanitarną.

Niewiele osób słyszało jednak o aktywności najliczniejszych w Polsce organizacji sportowych czy kulturalnych (zaledwie po kilkanaście procent).

Organizacje pozarządowe postrzegane są przez Polaków bardzo niejednoznacznie. Prawie połowa (43%) zgadza się ze stwierdzeniem, że „rozwiązują one ważne problemy społeczne w moim sąsiedztwie”, podczas gdy jeszcze 7 lat temu deklarowało tak tylko 26% badanych.

Jednocześnie duża część osób nie dostrzega roli sektora pozarządowego w zmianach na skalę ogólnopolską: prawie połowa ankietowanych (48%) ocenia, że organizacje mają na ogół niewielki wpływ na rozwiązywanie ważnych problemów społecznych w Polsce.

Drugi temat odpowiada na pytanie co prawo mówi o organizacjach pozarządowych?

W Polsce prawo „daje” możliwość zakładania fundacji, stowarzyszeń i związków stowarzyszeń (federacji). Fundacje powinno się zakładać dysponując kapitałem założycielskim w takiej wysokości, żeby bieżąca działalność fundacji mogła być finansowana z odsetek od lokaty kapitału założycielskiego.

Stowarzyszenie to grupa ludzi skupionych wokół wspólnego celu, wspólnej idei, zainteresowań. Polskie prawo gwarantuje równe, „bez względu na przekonania, prawo czynnego uczestniczenia w życiu publicznym i wyrażania zróżnicowanych poglądów oraz realizacji indywidualnych zainteresowań”. Prawo to może być ograniczone, jeśli w grę wchodzi m.in. ochrona praw i wolności innych osób (np. ktoś został zmuszony do wstąpienia do stowarzyszenia). Zakazane jest również tworzenie stowarzyszeń „przyjmujących zasadę bezwzględnego posłuszeństwa ich członków wobec władz stowarzyszenia”.

Trzeci temat odpowiada na pytanie jakie są obowiązki organizacji pozarządowej?

Zgodnie z ustawą Prawo o stowarzyszeniach działalność stowarzyszenia jest nadzorowana przez organy samorządu terytorialnego albo organy administracji

rządowej właściwe ze względu na siedzibę stowarzyszenia. Zasadniczo będzie to starosta – wyjątkowo również wojewoda, w stosunku do stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego (w przypadku stowarzyszeń, które są lokalnymi grupami działania nadzór sprawuje urząd marszałkowski właściwy dla siedziby LGD). O wpisaniu fundacji do Krajowego Rejestru Sądowego decyduje sąd rejestrowy – przy czym o fakcie tym sąd zobowiązany jest zawiadomić ministra właściwego ze względu na zakres działania oraz cele fundacji oraz starostę właściwego ze względu na siedzibę fundacji – przesyłając im jednocześnie statut. Nieco odmiennie nadzór wygląda w przypadku tzw. stowarzyszeń zwykłych (tj. formy uproszczonej stowarzyszeń – niepodlegającej rejestracji w sądzie rejestrowym i nieposiadającej osobowości prawnej). Stowarzyszenie zwykłe podlega nadzorowi starosty powiatu właściwego ze względu na siedzibę stowarzyszenia. Zgodnie z ustawą o stowarzyszeniach założyciele takiego stowarzyszenia zobowiązani są do zawiadomienia starosty o jego powołaniu na piśmie – podając jednocześnie jego nazwę, cel, teren i środki działania, siedzibę oraz przedstawiciela reprezentującego stowarzyszenie.

Czwarty temat odpowiada na pytanie co decyduje o sukcesie w działalności organizacji pozarządowej?

O sukcesie organizacji pozarządowej decyduje środowisko zewnętrzne, ale przede wszystkim zaangażowani w jej działalność ludzie. We współczesnym świecie nie wystarcza entuzjazm, zaangażowanie emocjonalne i chęć czynienia dobra. Niezwykle ważne są umiejętności zarządzania strategicznego, przestrzegania standardów etycznych, współpracy z otoczeniem zewnętrznym, prowadzenia kampanii społecznych, pozyskiwania funduszy na działalność statutową.

Piąty temat odpowiada na pytanie co decyduje o prestiżu organizacji?

Na prestiż organizacji będzie składać wiele czynników: zależnych od organizacji i takich, na które organizacja ma słaby wpływ lub wcale nie ma na nie wpływu. Jednym z czynników decydujących o prestiżu organizacji są środki finansowe jakimi dysponuje. Drugie kryterium, to możliwość wywierania rzeczywistego wpływu na postępowania innych osób (władza nad innymi – społeczna). Trzecim kryterium prestiżu są kompetencje jej członków umiejętnie wykorzystywane w działalności

w lokalnym środowisku współdecydują o prestiżu organizacji. Obok tych trzech istotnych kryteriów wyznaczających prestiż organizacji można jeszcze wymieniać wiele innych w różnym stopniu wpływających na wyznaczenie prestiżu organizacji w środowisku swego działania lub wobec całego systemu organizacji pozarządowych. Do nich możemy zaliczyć systematyczność działania, atrakcyjność oferty kierowanej do członków jak i do grup docelowych, autorytet przywódcy organizacji (lidera), uznany dorobek (zrealizowane projekty, wygrane konkursy, nagrody itp.)

Możemy zatem stwierdzić, że miejsce (ranga) w „hierarchii” organizacji ma decydujący wpływ na jej wizerunek i możliwości spełnienia misji jaką sobie wyznacza.

STOWARZYSZENIE KORONA PÓŁNOCNEGO KRAKOWA

Historia Grupy

Stowarzyszenie Korona Północnego Krakowa zostało powołane 9 marca 2006 roku.

Członkami założycielami byli przedstawiciele społeczności lokalnej regionu 7 gmin:

Liszki, Zabierzów, Michałowice, Wielka Wieś, Zielonki, Kocmyrzów-Luborzyca, Igołomia-Wawrzeńczyce położonych na północ od Krakowa.

Podczas pierwszego etapu w Schemacie pierwszym Lidera+ opracowano Zintegrowaną Strategię Rozwoju w/w gmin. Z inicjatywy Stowarzyszenia w ramach Schematu I młodzież przystąpiła do konkursu na najlepszą Sołecką Stronę Internetową. Zorganizowaliśmy uroczyste spotkanie, na którym uhonorowano uczestników dyplomami oraz nagrodami rzeczowymi ufundowanymi przez poszczególne Gminy.

Sprawą największej wagi była decyzja podjęcia wysiłku

uczestnictwa w Schemacie II „Pilotażowego Programu Leader+” polegającą na zmodyfikowaniu ZSRW i ograniczeniu działania tylko na 3 gminy ze względu na zbyt wysoką gęstość zaludnienia w pozostałych gminach. Złożyliśmy projekt pod tytułem „Mała Korona Północnego Krakowa – Razem w Przyszłość” na kwotę 750 000 zł. Projekt został oceniony pozytywnie, a w dniu 16-02-2007 otrzymaliśmy informacje, że został zakwalifikowany do dofinansowania.

Stowarzyszenie Korona Północnego Krakowa aktywnie uczestniczy w programach:

- Projekt Parasolowy
- Turystyka Wspólna Sprawa

W dniu 29-11-2006 roku. Stowarzyszenie przystąpiło do Krajowej Sieci Grup Partnerskich (KSGP).

STOWARZYSZENIE KORONA PÓŁNOCNEGO KRAKOWA

Nazwa

Stowarzyszenie Korona Północnego Krakowa.

Podczas zebrania prezentowano wirtualną mapę obszaru Korony. Skojarzyła się ona uczestnikom zebrania z Koroną. Dodatkowym argumentem podczas dyskusji w czasie zebrania było: faktyczne ułożenie obszaru tych gmin po stronie Północnego Krakowa, oraz nadeń Królewskich, które datują się już od XIII wieku dla wsi na tym obszarze. Inne proponowane nazwy: Północni Sąsiedzi Krakowa, Metropolitalna Korona Krakowa, Północna korona Krakowa, które nie znalazły uznania wśród członków zebrania.

STOWARZYSZENIE KORONA PÓŁNOCNEGO KRAKOWA

Status prawny

Lokalną Grupą Działania jest Stowarzyszenie Korona Północnego Krakowa wyłonione podczas zebrania założycielskiego w dniu 9 marca 2006 przez członków zebrania założycielskiego.

Data rejestracji w sądzie:

15.05.2006 w Sądzie Rejonowym w Krakowie pod numerem KRS: 0000256931

Za opracowanie i wdrożenie Zintegrowanej Strategii Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach pilotażowego programu Leader+ odpowiada Stowarzyszenie „Korona Północnego Krakowa”.

STOWARZYSZENIE KORONA PÓŁNOCNEGO KRAKOWA

Raciborowice 126 (Budynek Zespołu Szkół)
32-091 Michałowice

tel: 12 346 43 12
kom: 664067821
fax: 12 346 42 84
info@koronakrakowa.pl

www.koronakrakowa.pl
